

ἐντὸς τῆς αἰθούσης κωνοειδῆ τινα πολύχρου ὄγκον, ἠκολούθουν δὲ εἰκοσιν ἄλλοι κατὰ τὸ ἥμισυ στενώτεροι αὐτοῦ.

Ἡ κυρία ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν αὐτῆς ὁμοιάζεν ὄρθινα ὀδηγοῦσαν τοὺς νεοσσοὺς τῆς. Ἦσαν δ' οἱ νεοσσοὶ οὗτοι λεμβούχοι ἢ ναῦται, ἐμπορικοὶ ἢ μεταπράται, δύο τρεῖς κομψεύμενοι φοιτηταὶ καὶ τινεὶ ἐνωματάρχης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Εἰσελθόντες κατέλαβον δύο τραπέζας, ἀπέβαλόν τινεσ τοὺς πῖλους, ἕτεροι δ' ἀπεδύθησαν καὶ μέρος τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν διὰ λόγους ὑγιεινοῦς, ἐνῶ ὁ καταστηματοάρχης ἐγγύτατα προσεγγίσας τετράδα τραπέζων καὶ ἐπιστρώσας τετριμμένον τάπητα, παρεσκευάσεν οὕτως ἐκ τοῦ προχείρου ὕψωμα, ἐφ' οὗ ἀνερχομένη ἡ αἰοιδὸς θὰ ἐψαλλε τὸ ἰταλικὸν ἄσμα τῆς συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ βιολίου καὶ τοῦ λαγούτου.

Ὁ ὄγκος εἰσελθὼν πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ καταστήματος ἀνεφάνη καὶ πάλιν, ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ σκαμνίου, ἐκρατήθη, ἀνέπνευσεν· ἔπειτα ἔθηκε πάλιν τὸν πόδα ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτῶν, ἐνῶ αἱ ταλαίπωροι σανίδες ἐστένάζον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὀγδοήκοντα ὀκάδων καὶ τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν τῆς Ἑπτανησιαίας μούσης.

Ἡ κυρία Ἰουλία — διότι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ μάθω τὸ ὄνομά τῆς παρά τινος τῶν γειτόνων μου — φέρουσα ἀναπεπτάμενα ἐπὶ τοῦ σώματος κατὰ πρωτότυπον αἰσθητικὸν σύστημα ὅλα τὰ χρώματα ὁμοιάζε κανονιοφόρον σημαιοστολιστὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐθνικῆς ἐορτῆς. Μαθούσα δ' ὡς φαίνεται πόσον ὠφέλιμοι εἶνε αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις εἰσήγαγεν ἐντέχνως αὐτὰς καὶ ἐν τῇ φωνητικῇ μουσικῇ, ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας κάτω, τοὺς βραχίονας ἐμπρὸς, τοὺς βραχίονας ἄνω, καθόσον οἱ μουσικοὶ φθόγγοι ἦσαν χαμηλοὶ, μέσοι, ἢ ὑψηλοὶ.

Ἡ αἰοιδὸς εἶχε στόμα μεγάλης ὀκλής καὶ ἡ φωνὴ ἐξεπερσοκρότει ἀπ' αὐτοῦ ἤχηρὰ, βροντώδης ὡς δούπος μεγάλου τυμπάνου, τοιαύτη ὅποια ἠδύνατο λίαν πειστικῶς ν' ἀντηχήσῃ ἀπὸ κεινοβουλευτικοῦ βήματος. Τὸ δὲ ἀκροατήριον ἦτο κατενθουσιασμένον. Οἱ πλεῖστοι δὲν ἤρχοῦντο ἀκούοντες τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἤθελον νὰ τὴν βροφήσωσι, νὰ τὴν καταπιῶσι, φαίνεται — ἄλλως διατὶ τάχα ἐκράτουν ἀνοιχτὸν τὸ στόμα . . . σχῆμα ἐπικίνδυνον κατὰ τὸ θέρος ὅτε αἱ μυταὶ εἶνε τόσον πολλαί;

Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἠπόρουν ποσῶς διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτόν. Γνωρίζω ὅτι τὰ ἐλληνικὰ ὦτα ἠκίστα ἐπιρρεάζονται ἐκ τῆς ἠδύτητος, τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν ἤχων· μόνον ὁ κρότος, ὁ ἰσχυρὸς κρότος τὰ τέρπει, διὰ τοῦτο τὴν πρώτην μουσικὴν θέσιν εἰς πᾶσαν πανήγυριν κατέχει τὸ νταούλι, ἀπόδειξις δὲ ὅτι τὸ γλέντι ἐκορυφώθη εἶνε ὅταν, τῶν ὦ-

των ἀναισθητούντων εἰς τοὺς δούπους ἐνὸς μόνου, κρούονται δούνταούλια ὁμοῦ, ἐπιβοηθοῦσι δὲ τότε καὶ οἱ ἄσκοποι πυροβολισμοί. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὴν ἐπήρειαν τοῦ δούπου ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ὄτων δὲν θ' ἀνέυρη τις σήμερον μόνον ἐν τῇ μουσικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις, μάλιστα δ' ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ ἐν τῇ ποιήσει.

Ὅταν ἡ αἰοιδὸς κατῆλθε τοῦ βάρους τῆς ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτήσεων καὶ τῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ περιήγαγε τὸν δίσκον, ἵνα λάβῃ τὸ τίμημα τῆς μελωδίας, ἀπεδέξατο μειδιῶσα τὰ συγχαρητήρια τῶν πολλῶν, ἀνεξάλειπτος δ' ἀπομένει ἐν τῇ μνήμῃ μου ἡ προσφώνησις, ἣν ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν γέρων ἀλιεὺς παρ' ἐμοὶ καθήμενος:

— Γεῖά σου, μωρὲ βενετζάνικο ἀηδόνι μου, καὶ χαλάλι σου ἡ πεντάρα πού θὰ μοῦ πάρῃς.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπεφάνη ὁ δίσκος τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἀκροατηρίου εἶχον ἤδη τραπῆ εἰς φυγὴν.

Δὲν εἶχον σκοπὸν ν' ἀγρυπνήσω ἐπὶ πλέον, καθόσον ἡ ὥρα ἦτο ἤδη δεκάτη. Ἄλλ' ὁ λεμβούχος μετὰ πολλῆς θλίψεως ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς του ὅταν τῷ εἶπον ὅτι θὰ φύγω. Ἐνῶ δ' ἐκωπηλάτει ἀπορῶν μὲ ἠρώτα:

— Γιατί ἐφύγατε ἔτσι γλήγορα καὶ τί θὰ κάνετε 'ς τὸ παπὸρι ἀπ' τὰ τόρα, καὶ δὲν καθήσατε ν' ἀκούσετε ἀκόμη κἀνένα τραγοῦδι; . . . Αἱ; μὰ δὲν εἶνε θεὸς ἡ Γερούλια; Αὐτὴ, μωρὲ μάτια μου, ἦτανε γιὰ νὰ τραγοῦδᾷ 'ς τὸ Παρίσι καὶ νὰ ξετρελλαίη τοὺς Παρισιάνους, μὰ ἔλα δὲ πού ἀπὸ παραξενιά τῆς ἡρῆ' ἐδῶ πούν' ἔτσι δροσιὰ 'ς τῆς ἀκροθαλοσσιαις τὸ καλοκαίρι . . .

Διέκοψα τὴν εὐγλωττίαν τοῦ ἐνθουσιώδους θαλασσινοῦ ἵνα τὸν πληρώσω καὶ ἀνῆλθον τὴν ὀρθὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου.

Μετ' ὀλίγον κεκλιμένος ἐν τῇ στενῇ μου κλίβῃ, κατὰ παραδοξοτάτην ἀνάμιξιν καὶ σύγχυσιν προσώπων καὶ χρονολογιῶν, προσελθοῦσαν βεβαίως ἐκ τῶν ποικίλων ἐντυπώσεων τῆς ἡμέρας, ἔβλεπον καθ' ὕπνου ὅτι ὁ Πάρις ἀρπάσας ἀπήγαγεν εἰς Κρανάην τὴν . . . αἰοιδὸν τοῦ ζυθοπωλείου, ὅτι ἡ Ἑλλὰς παρεσκευάζετο νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ὕβριν ἐκστρατεύουσα κατὰ τῆς Τροίας, ἐξεδίδετο δὲ πρὸς τοῦτο αὐθωρεῖ βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ προσεκαλοῦντο ὑπὸ τὰς σημαίας οἱ ἑσδρῶ: καὶ ἐπίστρατοι τῆς ζῆρας καὶ τῆς θαλάσσης! . . .

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Ἐφ' ὅσον μὲν σιωπᾶς τὸ μυστικὸν σου κρατεῖς αὐτὸ αἰχμαλώτων· εὐθύς δ' ὡς τὸ ἀνακοινώσης, γίνεσαι σὺ ἐκείνου αἰχμαλώτους.